

**[Hartel.]**

sentligt af Laanene fra 1928 og fra 1925, og der har ogsaa været rettet Kritik over disse Dispositioner. Jeg vil herfra sige, at jeg i høj Grad anerkender, at disse Opkøb er foretaget. Kurserne laa jo saaledes, at  $4\frac{1}{2}$  pCt.s Laan fra 1928 den 13. Marts noteredes i en Kurs af 96, den 17. April i  $82\frac{3}{4}$  og den 8. Maj i  $87\frac{1}{2}$ . Det vil sige, at de europæiske Forviklinger i Midten af April i høj Grad influerede i nedadgaaende Retning paa Kursen og gav altsaa en meget fordelagtig Chance for at foretage Indkøbene. Jeg mener ikke, at Finansministeren bør lastes for disse Transaktioner. Det samme gælder for øvrigt  $5\frac{1}{2}$  pCt.s Laanene fra 1925, der den 13. Marts noteredes i 100  $\frac{5}{8}$ , den 17. Oktober i 94  $\frac{5}{8}$  og den 8. Maj i  $96\frac{1}{2}$ , og Tendensen er opadgaaende. Et Indkøb paa disse Tidspunkter har været en betydelig finansiell Fordel for Statskassen og Skatteyderne, og jeg vil henstille, at man ved enhver Lejlighed af den Art søger at afvikle vore udenlandske Forpligtelser. Finansministeren ved, at min Gruppe er deciderede Modstandere af Optagelsen af Statslaan i Udlandet, og i samme Forhold maa vi være ivrige efter, at de Statslaan, som er tegnet, bliver afviklet med saa lille Byrde for os som muligt. Jeg skulde ikke have noget imod, at der blev truffet den Ordning, at en Del, ja, at hele Nationalbankens Guldbeholdning blev anvendt til Indløsning af udenlandsk Statsgæld, idet jeg deler det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsens Synspunkt med Hensyn til Guldets Betydning i det finansielle Liv i Øjeblikket. Staterne i Amerika raader i Forvejen over 60 pCt. af alt Guld, og det er bedre at lade dem faa vort, medens vi endnu kan faa en Pris for det, end vente til en Dag, hvor ingen vil have det.

Jeg vil rette en Bemærkning til den højtærede Handelsminister i Anledning af, at jeg i „Social-Demokraten“ for 2. April læste en Bemærkning om, at Direktør Poul Andersen var gaaet ind i Det Forenede Dampskibsselskabs Bestyrelse — han er som bekendt administrerende Direktør i Privatbanken —, og saa føjedes der hertil i denne Udtalelse i „Social-Demokraten“, at Parallellen er denne, at Direktør Oluf Nielsen i Landmandsbanken er indtraadt i Østasiatisk Kompagnis Bestyrelse. Nu er Forholdet det, at Bankloven af 1930 søgte at bremse den Udvikling, der gik ud paa, at Direktørerne for Bankerne indtraadte i Bestyrelserne for de store Erhvervsvirksomheder, og det er en fuldt ud rigtig Tendens at fremme. Det maa derfor virke paafaldende,

at det absolut skal være nødvendigt at aabne Adgang for Direktør Oluf Nielsen i Landmandsbanken, hvis Stilling økonomisk maa antages at være særdeles god, til at komme ind i Østasiatisk Kompagnis Bestyrelse, og der er ikke noget at sige til, naar dette tolereres af Staten, som jo er den egentlige Ejer af Landmandsbanken, at saa Privatbankernes Direktører uvilkaarlig følger efter og vil have en lignende Stilling. Jeg vil derfor gerne erfare, hvorledes den højtærede Handelsminister har stillet sig i denne Sag, idet jeg ikke kan tænke mig andet, end at den har været forelagt ham paa et givet Tidspunkt, og høre en Udtalelse i denne Sal om dette Spørgsmaal, idet jeg mener, dette Forhold strider mod den Politik, man kunde vente ført af en Regering, der i høj Grad gør Krav paa at kaldes demokratisk, og som vel ikke ønsker at kalde de Tilstande tilbage, der herskede, da Landmandsbanken havde den finansielle Hovedindflydelse i Danmark og Glückstadt samlede sin Kreds om sig.

Saa vil jeg yderligere rette det Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister, hvorfor der stadig ikke er kommet en offentlig Afgørelse paa den Forespørgsel, jeg tidligere, den 4. November 1938, har rettet til ham vedrørende Klagen over de Pris- og Produktionsaftaler, som Stavefabrikkerne her i Danmark har truffet indbyrdes. Det gamle Udvalg efter den gamle Prisaftalelov bedømte denne Klage til at være velegnet til retslig Prøvelse. Saa kom den nye Lov, som man paastod var bedre og mere velegnet til at fremme Formaålet, man havde sat sig: at bryde Prisaftaler og skabe lettere Erhvervsvilkkaar. Men der er stadig intet Svar kommet, og saa vidt jeg ved, bestaar denne Aftale fortsat. Der er kommet en Beretning fra December Maaned, omdelt til Tingets Medlemmer, omfattende Priskontrolraadets Arbejde i Tiden 1. Juni 1937—31. Maj 1938, og det fremgaar af denne, at der i Virkeligheden ikke er opnaaet ret mange Resultater af det Priskontrolraad, som arbejder i Henhold til den nye Lov. Der er en Formand, en Kontorchef, 9 Sekretærer, 4 Kontormedhjælpere, og der er sikkert et meget stort Kontorapparat, men virkelige Resultater forekommer det mig, at man stadig maa efterlyse. Det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen udtalte — det var i Grunden en trist Forudsigelse —, at han ventede ikke, der vilde komme ret meget positivt ud af den Lovgivning, men at vi vilde faa et større Kontorapparat. Ja, jeg maa sige, at jeg er efterhaanden ved at beklage, at jeg har støttet den Lov-